

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 771

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 10 decembrie 2013

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI			
72.			
— Hotărâre privind modificarea articolului 5 din Hotărârea Senatului nr. 17/2013 pentru înființarea Comisiei de anchetă privind interceptările telefonice ale magistratului Corneliu Bârsan, judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului	2		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 425 din 24 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 952 alin. (2) și art. 974 alin. (2) din Codul de procedură civilă	2-4		
Decizia nr. 440 din 29 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor	4-6		
Decizia nr. 450 din 7 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 ¹ alin. (10) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	7-9		
		Decizia nr. 457 din 7 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale Legii nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice	9-12
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI			
		486. — Decizie pentru încetarea calității de consilier onorific al prim-ministrului a domnului Dante Stein	12
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		170/3.423. — Ordin al ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură și al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, privind aprobarea conținutului-cadru al protocolului de colaborare încheiat între Administrația Națională „Apele Române” și consiliile județene în vederea elaborării hărților de risc la inundații	13-15

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRĂRE

privind modificarea articolului 5 din Hotărârea Senatului nr. 17/2013 pentru înființarea Comisiei de anchetă privind interceptările telefonice ale magistratului Corneliu Bârsan, judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (4) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 78 coroborate cu cele ale art. 44, 46 și ale art. 77 alin. (2)—(7) din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, cu modificările și completările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Articolul 5 din Hotărârea Senatului nr. 17/2013 pentru înființarea Comisiei de anchetă privind interceptările telefonice ale magistratului Corneliu Bârsan, judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 202 din 9 aprilie 2013, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins: „Art. 5. — Concluziile Comisiei vor fi cuprinse într-un raport ce va fi prezentat până la data de 30 iunie 2014.”

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 9 decembrie 2013, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI

GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

București, 9 decembrie 2013.

Nr. 72.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 425

din 24 octombrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 952 alin. (2) și art. 974 alin. (2) din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean — președinte
Valer Dorneanu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Daniel Marius Morar — judecător
Mona-Maria Pivniceru — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Andreea Costin — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 952 și art. 974 alin. (2) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mona-Cezarina Marian în Dosarul nr. 10.443/300/2013 al Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 306D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și menționează Decizia Curții Constituționale nr. 886 din 16 octombrie 2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 10.443/300/2013 **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 952 și art. 974 alin. (2) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Mona-Cezarina Marian într-o cauză având ca obiect înființarea unui sechestrul asigurator.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea susține, în esență, că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, pentru că legiuitorul a instituit obligativitatea plății unei sume de bani, cu titlu de cauțiune, doar în scopul de a-l asigura pe debitor că va putea fi îndestulat pentru eventualele pagube suferite ca urmare a admiterii cererii de sechestrul; or, în cazul înființării unui sechestrul asigurator asupra unui bun imobil înscris în cartea funciară, debitorul nu suferă nicio pagubă, bunul imobil respectiv fiind doar indisponibilizat.

Consideră că accesul părții la o instanță judecătorească este împiedicat din moment ce cuantumul cauțiunii poate depăși posibilitățile materiale ale acesteia.

De asemenea, autoarea excepției apreciază că prin respingerea de către organele judiciare naționale a cererilor de reducere ori scutire de la plata cauțiunii se încalcă dreptul de acces la o instanță.

În fine, susține că respingerea unei cereri de sechestrul asigurător pentru neplata cauțiunii poate avea ca efect punerea creditorului în imposibilitatea de a-și valorifica total sau parțial titlul executoriu.

Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă consideră că dispozițiile legale criticate sunt conforme cu dispozițiile constituționale invocate, scopul plății cauțiunii îl reprezintă ocrotirea intereselor debitorului împotriva exercitării cu rea-credință de către creditor a drepturilor sale procesuale. Reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe criterii arbitrare, iar instituirea cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a acțiunii prin care creditorul urmărește realizarea dreptului său. În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 20 din Constituție, instanța consideră că acestea nu sunt încălcate prin reglementarea în Codul de procedură civilă a unor norme referitoare la instituirea unei cauțiuni. De asemenea, prevederile legale criticate nu încalcă accesul liber la justiție, instituirea unei măsuri asigurătorii nu reprezintă o cale de atac, iar cererea nu reprezintă o cerere subsecventă unui act de judecată. Prevederile legale criticate nu contravin nici principiului garantării proprietății private, atât timp cât cauțiunea se restituie celui care a depus-o. De asemenea, nici prevederile art. 53 și 57 din Constituție nu au fost încălcate, deoarece plata cauțiunii are natura juridică a unei garanții menite să nu îngrădească drepturile procesuale ale uneia dintre părți.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, plata cauțiunii constituind exclusiv o condiție pentru înființarea sechestrului asigurător sau judiciar asupra bunurilor imobile ale debitorului, în cazul în care creanța nu este constatată în scris și există dovada intentării acțiunii civile de către creditor. O asemenea plată nu reprezintă, însă, o condiție de admisibilitate a acțiunii de realizare a dreptului creditorului; în aceste condiții, garanția acordată este justificată de prevenirea exercitării abuzive a unor drepturi procesuale de către creditor și nu poate fi calificată ca o modalitate de împiedicare a accesului liber la justiție.

De asemenea, prin dispozițiile criticate nu este încălcat dreptul de proprietate privată, cauțiunea restituindu-se celui care a depus-o.

Avocatul Poporului consideră dispozițiile legale criticate ca fiind constituționale, acestea stabilind condițiile și procedura de înființare a sechestrului asigurător, care constă în indisponibilizarea, de către instanța de judecată, la cererea — accesorie — a creditorului reclamant, a unor bunuri mobile sau imobile urmăribile ale debitorului, aflate la acesta sau la un terț, pentru ca, la nevoie, când creditorul unei sume de bani va obține un titlu executoriu, să poată fi valorificate, în vederea acoperirii creanței.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit actului de sesizare, dispozițiile art. 952 și art. 974 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Curtea constată că, din motivarea excepției, rezultă că, în realitate, prevederile legale împotriva cărora au fost formulate critici de neconstituționalitate sunt doar cele ale art. 952 alin. (2) și art. 974 alin. (2) din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 952 alin. (2): „*Același drept [de înființare a unui sechestrul asigurător asupra bunurilor mobile și imobile ale debitorului — s.n.] îl are și creditorul a cărui creanță nu este constatată în scris, dacă dovedește că a intentat acțiune și depune, odată cu cererea de sechestrul, o cauțiune de jumătate din valoarea reclamată.*”

— Art. 974 alin. (2): „*În caz de admitere, instanța va putea să îl oblige pe reclamant la darea unei cauțiuni, dispozițiile art. 955 aplicându-se în mod corespunzător.*”

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 20 privind prioritatea reglementărilor internaționale în materia drepturilor omului față de reglementările interne, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților din Constituție, precum și ale art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 26 (și nu art. 6 astfel cum, în mod eronat, se reține de către autorul excepției) privind egalitatea în fața legii din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice. De asemenea, menționează și hotărârile din 20 decembrie 2007, respectiv 10 aprilie 2008, pronunțate în Cauza *Iosif și alții împotriva României* și Cauza *Mihalkov împotriva Bulgariei*, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 39 din 29 ianuarie 2004.

Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională reține următoarele:

Art. 952 alin. (2) din Codul de procedură civilă stabilește condițiile care trebuie respectate în cazul instituirii sechestrului asigurător. Spre deosebire de alin. (1) al art. 952, care reprezintă regula în materie de sechestrul asigurător, alin. (2) derogă de la regula de drept comun, prevăzând dreptul creditorului care nu are creanța constatată prin înscris de a solicita înființarea unui sechestrul asigurător, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții: nu există un titlu executoriu, creanța este exigibilă, fără a fi, însă, constatată în scris, și este intentată o acțiune civilă având ca obiect realizarea creanței.

În vederea instituirii sechestrului asigurător în condițiile art. 952 alin. (2) din Codul de procedură civilă, creditorul are obligația de a plăti o cauțiune în quantumul expres prevăzut de textul legal, respectiv jumătate din valoarea reclamată. Această obligație rezultă din circumstanțele speciale în care se înființează sechestrul, respectiv creanța nu este constatată printr-un înscris.

Curtea observă că regulile care privesc înființarea sechestrului asigurător au fost păstrate de Codul de procedură civilă în aceeași configurație ca și vechea reglementare, respectiv art. 591 din Codul de procedură civilă din 1865.

Astfel, anterior prezentei reglementări, instanța de contencios constituțional, analizând constituționalitatea art. 591 din Codul de procedură civilă din 1865, a reținut în jurisprudența sa, respectiv prin Decizia nr. 886 din 16 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 20 noiembrie 2007, că instituirea obligației de plată a unei cauțiuni are ca scop ocrotirea intereselor debitorului împotriva exercitării cu rea-credință de către creditor a drepturilor sale procesuale. Plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a acțiunii prin care creditorul urmărește realizarea dreptului său, ci exclusiv o condiție pentru înființarea

sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile și imobile ale debitorului, în condițiile în care creanța nu este constatată în scris și creditor dovedește că a intentat acțiunea civilă. Prin urmare, garanția acordată debitorului obligației, justificată de prevenirea exercitării abuzive a unor drepturi procesuale de către creditor, nu poate fi calificată ca o modalitate de împiedicare a accesului liber la justiție.

În ceea ce privește încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, se observă că, în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare, pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată.

Cele arătate în decizia menționată sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în cauza de față.

De asemenea, Curtea nu poate reține nici critica potrivit căreia dispozițiile criticate ar contraveni principiului garantării proprietății private, atât timp cât, conform prevederilor art. 1.063 alin. (2) din același cod, „Cauțiunea se restituie celui care a depus-o în măsura în care asupra acesteia cel îndreptățit nu a formulat cerere pentru plata despăgubirii convenite până la împlinirea unui termen de 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii sau, după caz, de la data încetării efectelor măsurii, prevăzute la alin. (1). Cu toate acestea, cauțiunea se

restituie de îndată dacă partea interesată declară în mod expres că nu urmărește obligarea celui care a depus-o la despăgubiri pentru prejudiciile cauzate prin încuviințarea măsurii pentru care aceasta s-a depus.”.

Pe de altă parte, măsura sechestrului judiciar, reglementată de art. 974 alin. (2) din Codul de procedură civilă, constă, în principiu, în indisponibilizarea bunului care formează obiectul litigiului, acesta fiind încredințat pazei unui administrator-sechestr sau unui administrator provizoriu. Așa fiind, sechestrul judiciar are ca scop conservarea unui bun determinat și apare ca o măsură rațională, pe care legiuitorul are competența să o adopte, în conformitate cu art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție.

Referitor la încălcarea art. 57 din Constituție, Curtea reține că instituirea cauțiunii nu are drept scop îngrădirea drepturilor procesuale ale părților, ci, din contră, urmărește evitarea tergiversării soluționării cauzei și eliminarea comportamentelor abuzive.

În ceea ce privește invocarea încălcării dispozițiilor art. 53 din Constituție, Curtea observă că acest text constituțional nu are incidență în cauză din moment ce instanța de contencios constituțional nu a constatat nicio restrângere a drepturilor și libertăților fundamentale indicate de autorul excepției.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mona-Cezarina Marian în Dosarul nr. 10.443/300/2013 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 952 alin. (2) și art. 974 alin. (2) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 440

din 29 octombrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind

stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată de Traian Dobre în Dosarul nr. 10.697/99/2011 al Curții de Apel Iași — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 390D/2013.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției și asistat de avocat Georgiana Schender Ghervan. Lipsește partea Casa Județeană de Pensii Iași, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că deputații și senatorii sunt supuși unor incompatibilități și interdicții asemănătoare magistraților, iar statutul lor este consacrat la nivel constituțional, astfel că se impune o reglementare juridică asemănătoare celei aplicabile magistraților, care continuă să se bucure de dreptul la pensia de serviciu. De asemenea, arată că Legea nr. 119/2010 este neconstituțională, întrucât la adoptarea sa nu a fost întrunit numărul de voturi necesar pentru o lege organică. Totodată, susține că dreptul la pensie de serviciu reprezintă un bun și un drept câștigat, iar afectarea acestuia echivalează cu o expropriere, realizată însă cu încălcarea condițiilor stabilite de Legea fundamentală.

Având cuvântul, autorul excepției susține că lipsirea sa de dreptul la pensie de serviciu este neconstituțională și s-a realizat cu încălcarea principiului separației puterilor în stat, întrucât Guvernul a emis o ordonanță de urgență ale cărei reglementări lipsesc de efect hotărâri judecătorești definitive. De asemenea, arată că aplicarea legii a dus la crearea unor tratamente diferite pentru persoane care s-au găsit obiectiv în aceeași situație.

Reprezentantul Ministerului Public, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 613/2013 din 24 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 10.697/99/2011, **Curtea de Apel Iași — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor.**

Excepția a fost ridicată de Traian Dobre cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 2.847 din 7 noiembrie 2012, pronunțată de Tribunalul Iași într-o cauză având ca obiect contestația formulată împotriva deciziilor de recalculare a pensiei de serviciu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt contrare art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 44, art. 53, art. 65 alin. (2) și art. 73 alin. (3) lit. c) din Constituție. În acest sens, arată că modificarea statutului deputaților și al senatorilor, stabilirea indemnizației și a celorlalte drepturi sunt reglementate printr-o procedură specială și extraordinară a Parlamentului, iar adoptarea Legii nr. 119/2010 nu a respectat această procedură constituțională. De asemenea, statutul deputaților și al senatorilor se reglementează prin lege organică, or, legea criticată nu a întrunit numărul de voturi necesar pentru adoptarea unei legi organice. Totodată, consideră că Legea nr. 119/2010 încalcă principiul neretroactivității legii, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 120/2007 și

nr. 46/2002. Astfel, arată că pensia este un drept dobândit la momentul stabilirii deciziei de pensionare, iar încălcarea acestui drept reprezintă o încălcare a principiului stabilității și predictibilității. În același timp, susține că, prin aplicarea măsurilor de reducere a pensiilor de serviciu, Guvernul procedează practic la o expropriere interzisă de Legea fundamentală și de prevederile Primului Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fiind încălcate, totodată, cerințele restrângerii exercițiului unor drepturi prevăzute de art. 53 din Constituție.

Curtea de Apel Iași — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale consideră că dispozițiile actelor normative criticate încalcă textele constituționale invocate de autorul excepției de neconstituționalitate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, arată că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Avocatul Poporului, având în vedere cele reținute de Curtea Constituțională în jurisprudența sa în materie, consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele de vedere solicitate asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, precum și cele ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 457 din 30 iunie 2011.

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile de lege criticate sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii civile, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, art. 65 alin. (2) referitor la ședințele Camerelor Parlamentului și art. 73 alin. (3) lit. c) prin care se arată că reglementarea statutului deputaților și al senatorilor, stabilirea indemnizației și a celorlalte drepturi ale acestora se realizează prin lege organică. De asemenea, invocă încălcarea prevederilor art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile actelor normative criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate în raport cu aceleași texte ale Legii fundamentale și aceeași motivare.

Astfel, prin Decizia nr. 424 din 3 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 476 din 12 iulie 2012, Curtea a reținut că sunt neîntemeiate criticile de

neconstituționalitate extrinsecă aduse Legii nr. 119/2010. În acest sens, a reținut că Legea nr. 119/2010 a fost adoptată prin procedura prevăzută de art. 114 din Constituție, cu îndeplinirea cerințelor acestui text constituțional. În același context, Curtea a arătat că „dispozițiile constituționale referitoare la angajarea răspunderii Guvernului nu disting cu privire la natura proiectului de lege, astfel că el poate fi de natura legilor organice sau a legilor ordinare, cu excluderea legii constituționale de revizuire a Constituției, pentru care există o procedură specială, în cadrul căreia Guvernul nu poate avea calitatea de inițiator”, iar „adăugarea unei alte restricții nu poate avea decât semnificația modificării textului constituțional amintit”.

De asemenea, prin decizia mai sus amintită, dar și prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Decizia nr. 1.283 din 29 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 22 noiembrie 2011, Decizia nr. 1.284 din 29 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 25 noiembrie 2011, sau Decizia nr. 44 din 24 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 9 martie 2012, Curtea a răspuns criticilor referitoare la pretinsa incompatibilitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 cu prevederile constituționale referitoare la neretroactivitatea legii civile, egalitatea în drepturi a cetățenilor, încălcarea dreptului de proprietate și a condițiilor de restrângere a exercițiului unor drepturi fundamentale, reținând că aceste critici sunt neîntemeiate. În acest sens, a reținut că „partea necontributivă a pensiei de serviciu, chiar dacă poate fi încadrată, potrivit interpretării pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dat-o art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în noțiunea de «bun», ea reprezintă totuși, din această perspectivă, un drept câștigat numai cu privire la prestațiile de asigurări sociale realizate până la data intrării în vigoare a noii legi, iar suprimarea acestora pentru viitor nu are semnificația exproprierii”. Totodată, Curtea a arătat, în privința pretensei încălcări a art. 47 din Constituție, că drepturile rezultate din actul de pensionare sunt previzibile, și anume îndrituirea persoanei la cuantumul aferent pensiei din sistemul ordinar de pensionare, restul cuantumului pensiei (cea suplimentară) fiind supus elementelor variabile amintite mai sus, și anume optica

legiuitorului și resursele financiare ale statului care pot fi alocate în această direcție.

De asemenea, Curtea a statuat că „existența unor interdicții sau incompatibilități asemănătoare nu este de natură să pună un semn de egalitate între activitatea și statutul magistraților în raport cu cele ale parlamentarilor. În timp ce magistratul, aflat în exercițiul profesiei sale, dedicată îndeplinirii justiției, este ținut de o serie de obligații care asigură imparțialitatea actului de justiție, ca o trăsătură definitorie a acestuia, interdicții care se întind pe întreaga carieră în justiție, parlamentarul, chemat să reprezinte poporul în cadrul autorității legiuitoare, este ținut numai pe perioada exercitării mandatului de anumite interdicții care urmăresc asigurarea unui vot cât mai ferit de influența unor interese personale. În acest din urmă caz însă nu se poate vorbi de o imparțialitate absolută, așa cum se cere în justiție, amprenta politică fiind de esența opțiunii votului parlamentar.”

De asemenea, Curtea a constatat că însăși afirmația potrivit căreia magistrații și parlamentarii se supun unui statut asemănător este infirmată de dispozițiile art. 71 alin. (2) din Constituție.

În concluzie, a reținut că, deși cele constatate cu privire la statutul și activitatea parlamentarilor au reprezentat și pot reprezenta în viitor temeuri ale acordării unei pensii de serviciu, aceste temeuri sunt diferite de cele reținute cu privire la magistrați prin Decizia nr. 873 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, și care au determinat acordarea în continuare a pensiilor de serviciu.

De asemenea, prin mai multe decizii, precum Decizia nr. 214 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 31 mai 2012, Decizia nr. 215 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 11 mai 2012, sau Decizia nr. 3 din 17 ianuarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 109 din 25 februarie 2013, Curtea a constatat caracterul constituțional al dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluțiile mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Traian Dobre în Dosarul nr. 10.697/99/2011 al Curții de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 450

din 7 noiembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26¹ alin. (10) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26¹ alin. (10) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Dumitru Godâncă în Dosarul nr. 1.021/83/2012 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 49D/2013.

La apelul nominal, lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Arată că dispozițiile de lege criticate, referitoare la audierea ca martori a investigatorilor sub acoperire și a celor cu identitate reală, care sunt lucrători operativi din cadrul poliției judiciare, nu aduc nicio atingere dreptului la un proces echitabil, ci, din contră, constituie expresia celor două garanții generale oferite de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și anume egalitatea armelor și contradictorialitatea.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 decembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 1.021/83/2012, **Tribunalul Satu Mare — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26¹ alin. (10) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.**

Excepția a fost ridicată de Dumitru Godâncă cu ocazia soluționării unei cauze având ca obiect trimiterea în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită, prevăzută de art. 255 din Codul penal raportat la art. 6 și art. 7 alin. (2) din Legea nr. 78/2000.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 26¹ alin. (10) din Legea nr. 78/2000 încalcă dreptul la un proces echitabil consacrat de prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât calitatea de martor a unei persoane fizice, definită de art. 78 din Codul de procedură penală, nu poate fi dublată de o altă calitate a aceleiași persoane în aceeași cauză, și anume aceea de investigator sub acoperire sau de investigator cu identitate reală. Consideră că implicarea materială în producerea unor probe — de exemplu, prin provocarea unor discuții și înregistrarea acestora —,

implicarea emoțională, precum și interesul dobândit ca urmare a acestor implicări sunt de natură a pune sub semnul întrebării obiectivitatea, detașarea și sinceritatea declarațiilor date în calitate de martori de către investigatorii sub acoperire sau cu identitate reală. Or, este evident că atât timp cât asupra declarațiilor date în calitate de martor de către aceste persoane, care, în prealabil, în aceeași cauză, au avut calitatea de investigatori sub acoperire sau cu identitate reală, planează suspiciuni legitime în legătură cu sinceritatea declarațiilor date și cu realitatea celor relatate, nu se poate susține că utilizarea lor ca mijloace de probă în procesul penal garantează dreptul la un proces echitabil, în înțelesul art. 21 alin. (3) din Constituție. Mai arată că aceste persoane ar putea fi audiate în calitate de informatori, furnizori de informații sau observatori, dar nicidecum în calitate de martori, în sensul art. 78 din Codul de procedură penală.

Tribunalul Satu Mare — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26¹ alin. (10) din Legea nr. 78/2000 este neîntemeiată, deoarece, prin audierea investigatorilor sub acoperire sau cu identitate reală dintr-un dosar penal în calitate de martori în cadrul cercetării judecătorești, nu este încălcat principiul constituțional al dreptului la un proces echitabil și nu se aduce atingere nici prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, dispozițiile de lege criticate permit audierea ca martori a investigatorilor sub acoperire, respectiv a investigatorilor cu identitate reală, în condițiile art. 86² din Codul de procedură penală, text care se referă la martorii audiați în condiții de protecție a datelor de identificare. Critica de neconstituționalitate raportată la investigatorii sub acoperire sau cu identitate reală, care, așa cum este prevăzut la art. 26¹ alin. (3) din Legea nr. 78/2000, sunt lucrători operativi în cadrul poliției judiciare, pe motiv că audierea lor în calitate de martori în procesul penal ar încălca dreptul inculpatului la un proces echitabil, nu poate fi acceptată atâta vreme cât este vorba de un organ al statului, cu privire la care există prezumția de legalitate și bună-credință în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 26¹ alin. (10) din Legea nr. 78/2000 nu încalcă prevederile din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției. În acest sens, arată că dispozițiile de lege criticate constituie limitări normale ale dreptului la apărare, în considerarea apărării ordinii publice, a sănătății, a drepturilor și libertăților cetățenilor, precum și în vederea desfășurării instrucției penale, în concordanță cu dispozițiile art. 53 și ale art. 126 alin. (2) din Constituție. Această restrângere este în acord și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că aplicarea unor măsuri similare celor prevăzute în art. 26¹ din Legea nr. 78/2000 este conformă Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale dacă este îndeplinită condiția existenței unor măsuri de control care să suplinească presupusa limitare, precum și condiția ca declarația obținută în aceste circumstanțe

să nu constituie singurul element probatoriu care stă la baza condamnării. Or, aceste condiții sunt îndeplinite în cazul de față, întrucât elementele procesuale de echilibrare a măsurilor prevăzute în art. 26¹ din Legea nr. 78/2000 satisfac standardele stabilite de Curte, iar, în ceea ce privește declarațiile martorilor cărora li s-a atribuit o altă identitate, acestea pot servi la aflarea adevărului numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză. Scopul protecției datelor de identificare a martorului este acela de a-i asigura acestuia — precum și celorlalți cetățeni care ar fi expuși prin declararea identității reale a martorului — dreptul la viață, la integritate fizică și libertate individuală. Restrângerea exercițiului dreptului este proporțională cu situația care a determinat-o și are loc numai dacă sunt probe sau indicii temeinice că fără ea ar fi periclitate drepturile și libertățile menționate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 26¹ alin. (10) din Legea nr. 78/2000 sunt constituționale, întrucât nu aduc nicio atingere prevederilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției. Arată că, potrivit art. 78 din Codul de procedură penală, persoana care are cunoștință despre vreo faptă sau despre vreo împrejurare de natură să servească la aflarea adevărului în procesul penal poate fi ascultată în calitate de martor. Astfel, în cursul procesului penal, inculpatul poate cunoaște declarația dată de martor și are posibilitatea de a cere confruntarea cu acesta. Toate aspectele care privesc încuviințarea și administrarea probei testimoniale se examinează de instanță în condiții de contradictorialitate, prin prisma pertinentei, a concludenței și utilității acesteia, având în vedere faptul că finalitatea cercetării judecătorești este aceea de a permite aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei. Totodată, alin. (7) al art. 26¹ din Legea nr. 78/2000 prevede că procesele-verbale încheiate de investigatorii sub acoperire sau de investigatorii cu identitate reală cu privire la activitățile desfășurate pot constitui mijloace de probă și pot fi folosite numai în cauza penală în care a fost dată autorizarea, aprecierea și evaluarea probelor fiind atributul instanței de judecată care trebuie să coroboreze toate elementele de care dispune. Împrejurarea că persoana care poate contribui la aflarea adevărului într-o cauză penală aparține unui organ al autorității de stat nu atrage neconstituționalitatea textului de lege criticat, cu atât mai mult cu cât legea nu stabilește o incompatibilitate între cele două calități, cea de investigator și cea de martor. De altfel, art. 26¹ alin. (10) din Legea nr. 78/2000 este criticat din perspectiva unui pretins caracter lacunar, și anume pentru lipsa reglementării unei limitări a sferei persoanelor care pot fi audiate ca martori într-un proces penal. Prin Decizia nr. 972/2011, pronunțată într-o cauză similară, Curtea Constituțională a arătat că nu intră în competența instanței de contencios constituțional completarea eventualelor lacune de reglementare, întrucât, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”. Totodată, instanța de contencios constituțional a reținut că a răspunde criticilor autorului excepției în această situație ar însemna o ingerință a Curții Constituționale în activitatea legiuitorului, ceea ce ar contraveni dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării*”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege

criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 26¹ alin. (10) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 124/2005 privind modificarea și completarea Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 842 din 19 septembrie 2005. Textul de lege criticat are următorul cuprins: „*Investigatorii sub acoperire sau investigatorii cu identitate reală pot fi audiați ca martori în condițiile art. 86² din Codul de procedură penală*”.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 26¹ alin. (10) din Legea nr. 78/2000 nu aduc atingere principiului dreptului la un proces echitabil consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, potrivit alin. (1) al art. 26¹ din Legea nr. 78/2000, în cazul în care există indicii temeinice și concrete că s-a săvârșit sau că se pregătește săvârșirea de către un funcționar a unei infracțiuni de luare de mită, prevăzută de art. 254 din Codul penal, de primire de foloase necuvenite, prevăzută de art. 256 din Codul penal, sau de trafic de influență, prevăzută de art. 257 din Codul penal, procurorul poate autoriza folosirea investigatorilor sub acoperire sau a investigatorilor cu identitate reală, în scopul descoperirii faptelor, identificării făptuitorilor și obținerii mijloacelor de probă. Dispozițiile de lege criticate permit audierea ca martori a investigatorilor sub acoperire, respectiv a investigatorilor cu identitate reală, în condițiile art. 86² din Codul de procedură penală, text care reglementează modalități speciale de ascultare a martorului și care se referă la martorii audiați în condiții de protecție a datelor de identificare. Potrivit art. 78 din Codul de procedură penală, martorul este persoana care are cunoștință despre vreo faptă sau despre vreo împrejurare de natură să servească la aflarea adevărului în procesul penal. Totodată, art. 63 alin. 2 din Codul de procedură penală prevede că probele nu au valoare mai dinainte stabilită, iar aprecierea fiecărei probe se face de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului. Or, investigatorii sub acoperire și investigatorii cu identitate reală, potrivit art. 26¹ alin. (3) din Legea nr. 78/2000, sunt lucrători operativi din cadrul poliției judiciare, cu privire la care există prezumția de legalitate și de bună-credință în exercitarea atribuțiilor de serviciu, astfel încât nu poate fi primită critica de neconstituționalitate formulată în sensul că audierea investigatorilor sub acoperire și a investigatorilor cu identitate reală în calitate de martori în procesul penal ar încălca dreptul inculpatului la un proces echitabil.

În realitate, autorul excepției este nemulțumit de modul de aplicare a dispozițiilor art. 26¹ alin. (10) din Legea nr. 78/2000 de către organele judiciare. Eventualele greșeli de aplicare a legii nu pot constitui, însă, motive de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional, fiind de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dumitru Godâncă în Dosarul nr. 1.021/83/2012 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală și constată că dispozițiile art. 26¹ alin. (10) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Satu Mare — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 457

din 7 noiembrie 2013

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii-cadru nr. 284/2010
privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale Legii nr. 285/2010
privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice**

Augustin Zegrean — președinte
Valer Dorneanu — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Daniel Marius Morar — judecător
Mona-Maria Pivniceru — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Ioana Marilena Chiorean — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale Legii nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Liliana Felicia Androne, Andra Corina Botez, Paula Cristina Brotac, Elena Chirica, Lucian Crăciunoiu, Gabriela Diaconu, Daniel Dinu, Florentina Dinu, Rodica Duboșaru, Violeta Dumitru, Dan Andrei Enescu, Paul Mihail Frățilescu, Cristina Georgescu, Gheorghe Valentina, Adrian Remus Ghiculescu, Mioara Iolanda Grecu, Mirela Grigore, Veronica Grozescu, Elena Simona Lazăr, Traian Logojan, Iuliana Lucacel, Vasile Maracineanu, Eliza Marin, Cristina Mihaela Moiceanu, Elena Negulescu, Teodor Nitu, Ioana Nonea, Constanța Pană, Marilena Panait, Cristina Pigui, Aurelia Popa, Vera Andreea Popescu, Gabriela Prepeliță, Adriana Ilaria Radu, Adriana Secreteanu, Elena Staicu, Aida Stan, Violeta Stanciu, Ionel Stănescu, Constanța Stefan, Ion Stelian, Maria Stoicescu, Elena Tanasica, Mariana Tanasescu, Florentin Teisanu, Ioana Tolu, Mihai Tudoran, Ana Roxana Tudose, Alexandrina Urleteanu și Elena Zainescu în Dosarul nr. 4.887/2/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a

contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 350D/2013.

La apelul nominal, se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale. De asemenea, arată că Hotărârea din 7 iulie 2011, pronunțată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Cauza C-310/10, nu este incidentă în speță.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 4.887/2/2011, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale Legii nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantii Liliana Felicia Androne, Andra Corina Botez, Paula Cristina Brotac, Elena Chirica, Lucian Crăciunoiu, Gabriela Diaconu, Daniel Dinu, Florentina Dinu, Rodica Duboșaru, Violeta Dumitru, Dan Andrei Enescu, Paul Mihail Frățilescu, Cristina Georgescu, Gheorghe Valentina, Adrian Remus Ghiculescu, Mioara Iolanda Grecu, Mirela Grigore, Veronica Grozescu, Elena Simona Lazăr, Traian Logojan, Iuliana Lucacel, Vasile Maracineanu, Eliza Marin, Cristina Mihaela Moiceanu, Elena Negulescu, Teodor Nitu, Ioana Nonea, Constanța Pană, Marilena Panait, Cristina Pigui, Aurelia Popa, Vera Andreea Popescu, Gabriela Prepeliță, Adriana Ilaria Radu,

Adriana Secreteanu, Elena Staicu, Aida Stan, Violeta Stanciu, Ionel Stanescu, Constanța Stefan, Ion Stelian, Maria Stoicescu, Elena Tanasica, Mariana Tanasescu, Florentin Teisanu, Ioana Tolu, Mihai Tudoran, Ana Roxana Tudose, Alexandrina Urleteanu și Elena Zainescu într-o cauză având ca obiect anularea Ordinului ministrului justiției nr. 341/C/2011 prin care s-a dispus, retroactiv, cu începere de la data de 1 ianuarie 2011, reîncadrarea potrivit Legii-cadru nr. 284/2010 și diminuarea indemnizației de încadrare brută lunară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile de lege criticate încalcă dreptul de proprietate, garantat de prevederile art. 44 din Constituție, și contravin prevederilor constituționale ale art. 41 privind munca și protecția socială, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției și ale art. 125 referitoare la statutul judecătorilor.

De asemenea, arată să dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 20, raportate la art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și la art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În acest sens, arată că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, salariul și indemnizația de concediu reprezintă concepte asimilate bunurilor mobile, iar dreptul de creanță reprezintă un „bun” în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, dacă este suficient de bine stabilit pentru a fi exigibil sau dacă reclamantul poate pretinde că a avut cel puțin o „speranță legitimă” de a-l vedea concretizat.

Reducerea indemnizației de încadrare când situația economică nu o mai impunea, lipsirea de dreptul de a mai primi vreodată sumele de bani aferente și acordarea posibilității legislativului și executivului de a stabili indemnizațiile ulterioare ale autorității judecătorești în funcții de criterii subiective a căror larghețe lasă la bunul plac a acestora retribuirea magistraților echivalează cu încălcarea prevederilor constituționale care protejează statutul magistraților, fiind de natură a conduce inclusiv la afectarea independenței acestora.

În final, invocă soluția dată de Comisia Europeană în Cauza C-310/10, având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulate, în temeiul art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, de Curtea de Apel Bacău — Secția civilă, privind interpretarea art. 15 din Directiva 2000/43/CE a Consiliului din 29 iunie 2000 de punere în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică, și a art. 17 din Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă. Judecătorul național are obligația de a înlătura aplicarea unei reglementări naționale contrare dreptului Uniunii Europene. În acest scop, tribunalele naționale nu sunt ținute să aștepte abrogarea sau modificarea dispozițiilor interne sau o schimbare a jurisprudenței Curții Constituționale care contravin dreptului Uniunii. Aceste instanțe sunt obligate să aplice dreptul Uniunii, așa cum a fost interpretat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, înlăturând, dacă este necesar, din oficiu, aplicarea dispozițiilor legislative naționale sau a deciziilor Curții Constituționale care sunt contrare dreptului Uniunii.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, menționând deciziile nr. 115/2012, nr. 257/2012, nr. 903/2012 și nr. 113/2013 ale Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, și ale Legii nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010.

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 125 privind statutul judecătorilor. De asemenea, invocă prevederile art. 20 din Constituție, referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la dispozițiile art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și la art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Cu privire la admisibilitatea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile Legii nr. 285/2010 au avut o aplicabilitate limitată în timp, aplicându-se doar în anul 2011, însă, cu toate acestea, continuă să își producă efectele juridice în cauza în care s-a invocat excepția de neconstituționalitate, astfel încât, potrivit Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, urmează a analiza constituționalitatea acestora.

II. Asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate din aceeași perspectivă ca în cauza de față, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 891 din 25 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 5 din 4 ianuarie 2013, statuând următoarele:

Prin Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, s-a dispus diminuarea cuantumului brut al salariilor/soldelor/indemnizațiilor lunare de încadrare, inclusiv sporuri, indemnizații și alte drepturi salariale, precum și alte drepturi în lei sau în valută cu 25% pe o perioadă determinată, până la 31 decembrie 2010.

Prin Decizia nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Curtea a statuat că măsura diminuării drepturilor salariale pe o perioadă determinată este în acord cu prevederile Legii fundamentale. Prin aceleași decizii, Curtea a arătat însă că

revenirea la cuantumul anterior al drepturilor salariale reprezintă „o obligație de rezultat pe care și-o impune legiuitorul pentru că, în caz contrar, s-ar ajunge la încălcarea caracterului temporar al restrângerii exercițiului drepturilor; or, tocmai acest caracter temporar al restrângerii exercițiului drepturilor este de esența textului art. 53 din Constituție”.

Având în vedere cele reținute de Curte în deciziile amintite, autorii excepției de neconstituționalitate susțin că legiuitorul era obligat constituțional ca, ulterior datei de 31 decembrie 2010, să dispună acordarea drepturilor salariale inițiale. Prin urmare, consideră că prevederile Legii-cadru nr. 284/2010 și ale Legii nr. 285/2010 sunt contrare Legii fundamentale, întrucât au ca efect păstrarea unui nivel redus al salariilor față de cel avut inițial, înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 118/2010.

Răspunzând unor critici asemănătoare privind dispozițiile Legii-cadru nr. 284/2010, înainte de promulgarea acesteia, Curtea, prin Decizia nr. 1.658 din 28 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 18 ianuarie 2011, a constatat că „nu există nicio legătură între conținutul normativ al textului criticat și susținerile autorilor obiecției de neconstituționalitate, întrucât acesta nu vizează cuantumul drepturilor salariale, ci conversia de la sisteme de salarizare neomogene la unul unitar pentru tot personalul plătit din fonduri publice, respectiv plasarea acestui personal pe diferite clase de salarizare de la 1 la 110, la care se aplică un coeficient de ierarhizare corespunzător de la 1,00 la 15,00. Pentru a stabili în concret salariul/solda/indemnizația brută a unei persoane, trebuie să existe o valoare de referință corespunzătoare coeficientului de ierarhizare 1,00; această valoare de referință trebuie să aibă un nivel care, la momentul aplicării sale, să reflecte un nivel al salariului/soldei/indemnizației brute cel puțin la nivelul lunii iunie 2010. Or, pentru anul 2011, valoarea salariilor de bază nu se stabilește în funcție de această valoare de referință raportată la coeficientul de ierarhizare, ci potrivit art. 1 din Legea privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice”.

Referitor la critica de neconstituționalitate adusă dispozițiilor Legii nr. 285/2010, Curtea, prin Decizia nr. 1.655 din 28 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 20 ianuarie 2011, a amintit că, prin deciziile nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010, a impus o obligație de rezultat legiuitorului, aceea ca după 1 ianuarie 2011 să revină la „cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea acestor măsuri de diminuare, în condițiile încadrării în politicile sociale și de personal, care, la rândul lor, trebuie să se încadreze în nivelul cheltuielilor bugetare”. A apreciat însă că aceasta „este în același timp o obligație sub condiție care va duce la revenirea etapizată a cuantumului drepturilor salariale la nivelul anterior Legii nr. 118/2010”. De asemenea, a reținut că „stabilirea modalității concrete de realizare a acestui proces este o prerogativă a legiuitorului, care va decide, în funcție de situația economico-financiară a țării, momentul îndeplinirii cât mai rapid a obligației sale de rezultat, [...] în sensul revenirii cel puțin la cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea Legii nr. 118/2010”.

Desigur, Curtea Constituțională nu a contestat că, atât timp cât drepturile salariale sunt inferioare momentului iunie 2010, înseamnă că, în continuare, există o restrângere a exercițiului unui drept fundamental, respectiv a dreptului la salariu, ca și corolar al dreptului la muncă, dar a constatat că au fost îndeplinite cerințele art. 53 din Constituție referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți.

Cu privire la criticile vizând încălcarea dreptului de proprietate, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 859 din 16 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 din 29 iulie 2009, a stabilit că drepturile salariale constituie un „*bun*” care intră în sfera de protecție a dreptului de

proprietate. Această concluzie nu vizează însă drepturile salariale viitoare, ci numai cuantumul sumelor aferente salariilor care sunt certe, lichide și exigibile.

De altfel, și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în Decizia de admisibilitate din 6 decembrie 2011, pronunțată în cauzele conexe nr. 44.232/11 și 44.605/11 „*Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României*”, paragraful 16, a stabilit că salariile viitoare cu greu pot primi accepțiunea de „*bun*” în sensul art. 1 din Protocolul adițional la Convenție. Prin aceeași decizie, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat, în privința reducerilor salariale operate prin Legea nr. 118/2010, că, și dacă salariile viitoare ar fi considerate bunuri, afectarea acestui drept (reducerea) este prevăzută de lege, urmărește o cauză de utilitate publică (salvarea echilibrului bugetar al statului) și respectă un just echilibru între interesele generale ale colectivității și interesele individuale ale cetățeanului (paragrafele 17—20). Totodată, Curtea a atras atenția că autoritățile naționale se află într-o poziție mai favorabilă decât judecătorul internațional în a aprecia existența cauzei de „utilitate publică” (paragraful 19).

În final, Curtea a reținut că, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 18 mai 2012, s-a dispus creșterea în două a trepte a veniturilor salariale cu 8%, începând cu data de 1 iunie 2012, față de nivelul acordat pentru luna mai 2012, respectiv cu 7,4%, începând cu data de 1 decembrie 2012, față de nivelul acordat pentru luna noiembrie 2012, pentru a se ajunge astfel la nivelul salariilor avute anterior intrării în vigoare a Legii nr. 118/2010.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât considerentele, cât și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cu privire la invocarea dispozițiilor constituționale ale art. 124 referitor la înfăptuirea justiției și ale art. 125 privind statutul judecătorilor din Legea fundamentală, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate nu afectează statutul constituțional de care se bucură judecătorii. Așa cum s-a arătat mai sus, reducerea temporară a salariului și a indemnizației de concediu s-a prevăzut pentru întregul personal din sectorul bugetar și îndeplinește condițiile prevăzute la art. 53 din Constituție.

Referitor la invocarea jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, Curtea reține că autorii excepției fac referire la Cauza C 310/10 (*Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești împotriva Ștefan Agafitei și alții*), având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare, formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Curtea de Apel Bacău, privind „interpretarea articolului 15 din Directiva 2000/43/CE a Consiliului din 29 iunie 2000 de punere în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică și a articolului 17 din Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă, precum și consecințele care pot rezulta din supremația dreptului Uniunii în cazul unui conflict între dispozițiile menționate și o reglementare națională sau o decizie a Curții Constituționale”.

Prin Hotărârea din 7 iulie 2011, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat că, în conformitate cu articolul 267 TFUE, este competentă să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire la interpretarea tratatelor, precum și a actelor adoptate de instituțiile Uniunii (paragraful 24). Prin aceeași hotărâre, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a concluzionat că întrebările adresate de Curtea de Apel Bacău, „al căror obiect nu constă în a verifica dacă o situație precum cea în discuție în cauza principală intră în domeniul de aplicare al articolului 15 din

Directiva 2000/43 și al articolului 17 din Directiva 2000/78, ci pornesc mai degrabă de la presupunerea că aceasta este situația în speță pentru a solicita o interpretare a Curții, în condițiile în care în mod vădit dispozițiile menționate nu sunt aplicabile nici direct, nici indirect împrejurărilor speței, trebuie

considerate inadmisibile” (paragraful 48). De altfel, paragrafele 46 și 47 ale hotărârii abordează chestiuni care țin de repartizarea de competențe între Uniune și statul membru, fără a aduce în discuție efectele unei decizii a instanței constituționale române.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Liliana Felicia Androne, Andra Corina Botez, Paula Cristina Brotac, Elena Chirica, Lucian Crăciunoiu, Gabriela Diaconu, Daniel Dinu, Florentina Dinu, Rodica Duboșaru, Violeta Dumitru, Dan Andrei Enescu, Paul Mihail Frățilescu, Cristina Georgescu, Gheorghe Valentina, Adrian Remus Ghiculescu, Mioara Iolanda Grecu, Mirela Grigore, Veronica Grozescu, Elena Simona Lazăr, Traian Logojan, Iuliana Lucacel, Vasile Maracineanu, Eliza Marin, Cristina Mihaela Moiceanu, Elena Negulescu, Teodor Nitu, Ioana Nonea, Constanța Pană, Marilena Panait, Cristina Pigui, Aurelia Popa, Vera Andreea Popescu, Gabriela Prepeliță, Adriana Ilaria Radu, Adriana Secreteanu, Elena Staicu, Aida Stan, Violeta Stanciu, Ionel Stanescu, Constanța Stefan, Ion Stelian, Maria Stoicescu, Elena Tanasica, Mariana Tanasescu, Florentin Teisanu, Ioana Tolu, Mihai Tudoran, Ana Roxana Tudose, Alexandrina Urleteanu și Elena Zainescu în Dosarul nr. 4.887/2/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale Legii nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ioana Marilena Chiorean

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

pentru încetarea calității de consilier onorific al prim-ministrului a domnului Dante Stein

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, încetează calitatea de consilier onorific al prim-ministrului a domnului Dante Stein.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 10 decembrie 2013.

Nr. 486.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

DEPARTAMENTUL PENTRU APE,
PĂDURI ȘI PISCICULTURĂ
Nr. 170 din 4 noiembrie 2013

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE
ȘI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE
Nr. 3.423 din 27 noiembrie 2013

ORDIN

privind aprobarea conținutului-cadru al protocolului de colaborare încheiat între Administrația Națională „Apele Române” și consiliile județene în vederea elaborării hărților de risc la inundații

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 219.977/SON din 1 octombrie 2013 al Direcției de control și management al riscului la inundații și al siguranței barajelor, luând în considerare prevederile art. 76³ din Legea apelor nr. 107/1996, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 12 alin. (2) din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 447/2003 pentru aprobarea normelor metodologice privind modul de elaborare și conținutul hărților de risc natural la alunecări de teren și inundații, cu modificările ulterioare, în baza art. 6 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 428/2013 privind organizarea și funcționarea Departamentului pentru ape, păduri și piscicultură, precum și pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 48/2013 privind organizarea Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice și pentru modificarea unor acte normative în domeniul mediului și schimbărilor climatice, cu modificările ulterioare, și a art. 12 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 1/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, cu modificările ulterioare,

ministrul delegat pentru ape, păduri și piscicultură și viceprim-ministrul, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, emit prezentul ordin:

Art. 1. — Se aprobă conținutul-cadru al protocolului de colaborare încheiat între Administrația Națională „Apele Române” și consiliile județene în vederea elaborării hărților de risc la inundații, prevăzut în anexă.

Ministrul delegat pentru ape, păduri și piscicultură,
Lucia Ana Varga

Art. 2. — Structurile de la nivel central și local, implicate în realizarea hărților de risc la inundații, vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Anexa face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,
Shhaideh Sevil,
secretar de stat

ANEXĂ

PROTOCOL DE COLABORARE

Administrația Națională „Apele Române”, cu sediul în str. Ion Câmpineanu nr. 11, sectorul 1, București, reprezentată legal prin domnul director general

și
Consiliul Județean, având sediul în

.....
.....
reprezentat legal prin domnul președinte al Consiliului Județean

denumite în continuare *părți*,

având în vedere:

— art. 76³ din Legea apelor nr. 107/1996, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 12 alin. (1) din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 447/2003 pentru aprobarea normelor metodologice privind modul de elaborare și conținutul hărților de risc natural la alunecări de teren și inundații, cu modificările ulterioare, convin la încheierea prezentului protocol de colaborare, denumit în continuare *protocol*.

CAPITOLUL I

Scopul și obiectul protocolului

Art. 1. — Prezentul protocol are ca obiect furnizarea, în mod gratuit și reciproc, în condițiile legii, a datelor și informațiilor disponibile conform anexei, necesare pentru îndeplinirea

atribuțiilor potrivit dispozițiilor legale în vigoare, în vederea realizării următoarelor obiective:

a) realizarea hărților de risc la inundații necesare raportării pentru Directiva 2007/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2007 privind evaluarea și

gestionarea riscului de inundații, care vor fi aprobate în comitetele de bazin și în comitetele județene pentru situații de urgență;

b) integrarea rezultatelor obținute în urma realizării hărților de hazard și hărților de risc la inundații în planurile de apărare împotriva inundațiilor, fenomenelor meteorologice periculoase, accidentelor la construcții hidrotehnice și poluărilor accidentale, în planurile de urbanism general și în planurile de amenajare a teritoriului, precum și în toate strategiile de dezvoltare locală și regională ce necesită elemente de identificare a riscurilor la inundații.

Art. 2. — (1) Presentul protocol stabilește condițiile în care părțile își pot furniza informații necesare în realizarea scopului prevăzut la art. 1.

(2) Partea care va transmite informații sau date de natura celor menționate la art. 1 este consiliul județean și va fi denumită în continuare *consiliul județean*, iar partea care va solicita și primi astfel de informații necesare este Administrația Națională „Apele Române” și va fi denumită în continuare *Administrația Națională „Apele Române”*.

(3) Consiliul județean, prin reprezentanții săi, va pune la dispoziția Administrației Naționale „Apele Române” datele disponibile și situația centralizată a acestora, în formatele corespunzătoare.

(4) În cazul în care datele nu sunt disponibile, consiliul județean va menționa în situația centralizată: „datele și informațiile solicitate nu sunt disponibile”.

(5) Furnizarea informațiilor ce constituie date clasificate se va face în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

CAPITOLUL II

Durata protocolului

Art. 3. — (1) Presentul protocol intră în vigoare de la data semnării sale de către părți și se încheie la data finalizării hărților de risc la inundații, a planurilor de amenajare a teritoriului și a planurilor de urbanism general, valabilitatea sa putându-se prelungi, cu condiția notificării de către oricare dintre părți a intenției de prelungire cu cel puțin 30 de zile anterior expirării duratei de valabilitate.

(2) Arealele declarate ca zone de risc la inundații vor constitui anexe ale planurilor de urbanism general și ale planurilor de amenajare a teritoriului județean, aprobate și aflate în termen de valabilitate, până la actualizarea acestora.

CAPITOLUL III

Obligațiile părților

Art. 4. — În vederea realizării scopului prezentului protocol, Administrația Națională „Apele Române”:

a) desemnează un responsabil pentru coordonarea implementării prezentului protocol și pentru menținerea legăturii cu cealaltă parte;

Prezentul protocol s-a încheiat astăzi,, în 2 (două) exemplare, câte un exemplar pentru fiecare parte.

b) desemnează persoanele autorizate să prelucreze informațiile transmise de consiliul județean;

c) transmite consiliului județean datele de contact ale persoanelor desemnate potrivit lit. b);

d) se obligă să pună la dispoziția consiliului județean, în condițiile legii, datele, formatele și informațiile necesare realizării planurilor de urbanism general și a planurilor de amenajare a teritoriului, pentru îndeplinirea obiectivului prezentului protocol;

e) organizează întâlniri de lucru cu persoanele desemnate de consiliul județean, în scopul creării bazelor de date necesare raportării pentru Directiva 2007/60/CE: stabilirea indicatorilor economici, pragul de evaluare a pagubelor potențiale, formatele de prezentare, relațiile instituționale și documentele strategice.

Art. 5. — În vederea realizării scopului prezentului protocol, consiliul județean:

a) desemnează un responsabil pentru coordonarea implementării prezentului protocol și pentru menținerea legăturii cu Administrația Națională „Apele Române”;

b) desemnează persoanele autorizate să prelucreze informațiile solicitate de Administrația Națională „Apele Române”;

c) transmite Administrației Naționale „Apele Române” datele de contact ale persoanelor desemnate potrivit lit. b);

d) la solicitarea Administrației Naționale „Apele Române”, identifică personalul ce va participa la întâlnirile de lucru, în funcție de obiectivul acestora: stabilirea indicatorilor economici, pragul de evaluare a pagubelor potențiale, formatele de prezentare, relațiile instituționale și documentele strategice;

e) transmite Administrației Naționale „Apele Române”, în structura solicitată, datele necesare creării bazei de date pentru raportarea la Directiva 2007/60/CE, aprobate în comitetul județean pentru situații de urgență și cu menționarea sursei datelor;

f) pune la dispoziția Administrației Naționale „Apele Române”, în condițiile prevederilor legale, orice alte informații pe care aceasta le solicită și pe care le consideră necesare pentru îndeplinirea obiectivului prezentului protocol.

CAPITOLUL IV

Dispoziții finale

Art. 6. — Părțile vor acționa în spiritul bunei-credințe și vor organiza în mod corespunzător ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului protocol.

Art. 7. — Părțile își vor furniza, în condițiile legii, toate informațiile necesare în vederea asigurării îndeplinirii obligațiilor asumate prin prezentul protocol.

Art. 8. — Părțile își vor coordona acțiunile și alte manifestări publice legate de prezentul protocol și se vor consulta ori de câte ori urmează ca una dintre ele să transmită public informații legate de cele întreprinse în temeiul acestui protocol.

Art. 9. — Anexa face parte integrantă din prezentul protocol.

Directorul general al Administrației Naționale „Apele Române”,
.....

Președintele Consiliului Județean
.....

A. Date puse la dispoziție de către Administrația Națională „Apele Române”:

— hărțile de hazard la inundații pe cursurile de apă cu risc potențial la inundații pentru fiecare județ;

— hărțile de risc la inundații pe cursurile de apă cu risc potențial la inundații pentru fiecare județ, după elaborarea acestora.

B. Date puse la dispoziție de către consiliul județean:

I. Date disponibile la nivelul unităților administrativ-teritoriale aflate în limitele benzilor de inundabilitate pentru debite maxime cu probabilități de depășire de 0,1%, 1% și 10%, conform hărților de hazard la inundații, referitoare la:

1. Populație și proprietăți:

— suprafața totală a unității administrativ-teritoriale;

— suprafața intravilanului constructibil în limitele de inundabilitate stabilite (fără intravilan agricol);

— numărul total de locuitori ai unității administrativ-teritoriale, din care numărul locuitorilor aflați în zone inundabile;

— numărul total de copii sub 10 ani, din care numărul copiilor aflați în zone inundabile;

— numărul total de vârstnici (>65 ani), din care numărul vârstnicilor aflați în zone inundabile;

— numărul total de locuințe existente, din care numărul de locuințe aflate în zone inundabile;

— numărul total de locuințe construite din cărămidă, chirpici, paiantă și lemn, din care numărul de locuințe aflate în zone inundabile;

— valoarea impozitului pe clădiri.

2. Utilități:

— numărul total de km de străzi modernizate, din care numărul de km aflați în zonă inundabilă;

— numărul total de km de rețea de distribuție a apei potabile, din care numărul de km aflați în zonă inundabilă;

— numărul total de fântâni, din care numărul de fântâni aflate în zona inundabilă;

— numărul total de locuitori racordați la sistemul centralizat de alimentare cu apă potabilă;

— numărul total de km de rețea de canalizare, din care numărul de km aflați în zonă inundabilă;

— numărul de locuitori racordați la sistemul de canalizare;

— numărul total de km de rețea de distribuție a gazelor naturale, din care numărul de km aflați în zonă inundabilă;

— număr de locuitori racordați la sistemul de furnizare a gazelor naturale;

— tipul sursei de alimentare cu apă: sistem centralizat, fântâni, foraje;

— numărul total de stații de tratare a apei (buc.), din care numărul de stații aflate în zonă inundabilă;

— numărul total de stații de epurare (buc.), din care numărul de stații aflate în zonă inundabilă.

3. Sănătate — numărul de obiective și capacitatea acestora (numărul de paturi), acolo unde este cazul:

— numărul total de spitale, din care numărul de spitale aflate în zonă inundabilă;

— numărul total de dispensare medicale, din care numărul de dispensare aflate în zonă inundabilă;

— numărul total de farmacii, din care numărul de farmacii aflate în zonă inundabilă;

— numărul total de policlinici, din care numărul de policlinici aflate în zonă inundabilă;

— numărul total de creșe, din care numărul de creșe aflate în zonă inundabilă;

— numărul total de cămine de bătrâni, din care numărul de cămine de bătrâni aflate în zonă inundabilă;

— numărul total de orfelinate, case de copii, din care numărul de orfelinate, case de copii aflate în zonă inundabilă;

— numărul total de persoane cu dizabilități, din care numărul de persoane aflate în zonă inundabilă.

4. Educație — număr de obiective, acolo unde este cazul:

— numărul total de unități de învățământ preuniversitar (defalcat pe niveluri), din care numărul de unități aflate în zonă inundabilă;

— numărul total de unități de învățământ universitar, din care numărul de unități aflate în zonă inundabilă.

5. Structura terenului agricol:

a) intravilan:

— suprafața agricolă totală, din care:

— ha suprafață arabilă;

— ha pășuni;

— ha fânețe;

— ha livezi și pepiniere pomicole;

— ha vii și pepiniere viticole;

— suprafața agricolă aflată în zona inundabilă, din care:

— ha suprafață arabilă;

— ha pășuni;

— ha fânețe;

— ha livezi și pepiniere pomicole;

— ha vii și pepiniere viticole;

b) extravilan:

— suprafața agricolă totală din care:

— ha suprafață arabilă;

— ha pășuni;

— ha fânețe;

— ha livezi și pepiniere pomicole;

— ha vii și pepiniere viticole;

— suprafața totală a fondului forestier;

— suprafața agricolă aflată în zona inundabilă, din care:

— ha suprafață arabilă;

— ha pășuni;

— ha fânețe;

— ha livezi și pepiniere pomicole;

— ha vii și pepiniere viticole;

— suprafața totală a fondului forestier aflată în zona inundabilă.

6. Creșterea animalelor în gospodăriile populației:

— numărul total al animalelor, din care numărul animalelor aflate în zona inundabilă.

7. Activități economice:

— numărul total de obiective economice și tipul de activitate, din care numărul de obiective aflate în zona inundabilă;

— valoarea patrimoniului sau cifra de afaceri (mii lei) pe fiecare obiectiv economic;

— lista obiectivelor economice aflate în zona inundabilă cu precizarea pentru fiecare dintre acestea a coordonatelor geografice ale obiectivului (X, Y), a tipului de activitate, a numărului de angajați, a valorii patrimoniului sau a cifrei de afaceri (mii lei).

8. Patrimoniul cultural:

— numărul total de situri arheologice, din care numărul de situri aflate în zonă inundabilă;

— numărul total de monumente, din care numărul de monumente aflate în zonă inundabilă;

— numărul total de muzee, din care numărul de muzee aflate în zonă inundabilă;

— numărul total de teatre, din care numărul de teatre aflate în zonă inundabilă;

— numărul total de biserici, din care numărul de biserici aflate în zonă inundabilă;

— numărul total de situri arhitecturale, din care numărul de situri aflate în zonă inundabilă.

II. Date medii la nivel județean pentru evaluarea potențialelor pagube produse de inundații:

1. Valoarea căilor de comunicații/km:

— drum județean;

— drum comunal.

2. Valoarea terenurilor în funcție de modul de utilizare/ha:

— arabil;

— livezi și pepiniere pomicole;

— vii și pepiniere viticole;

— pășuni;

— fânețe;

— pădure de foioase;

— pădure de conifere.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.500	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

